

Sairas

Mikko Uuksulainen

© 2022 Mikko Uuksulainen. Kaikki oikeudet pidätetään. Tämän teoksen kokonaan tai osittain kopioiminen, tallentaminen tai jakaminen ilman tekijän lupaa on kielletty.

Mies tiesi, että uusi kohtaaminen oli tulossa. Hän hoiperteli pitkin käytävää ja yritti epätoivoisesti pysyä pystyssä. Kämmentään seinään nojaten hän pääsi etenemään pari askelta, kun kunnes taas horjahti. Kipu poltteli hänen kylkiluidensa alla. Hikikarpalot nousivat hänen ohimolleen ja selässä tuntuivat kylmät väreet. Nielussa poltteli jälleen.

Hän pysähtyi ja oksensi. Yökkäys lensi kaaressa ja loiskahti jonkun onnettoman ovimatonalle. Tervetuloa-teksti peittyi aamulla syödyn halvan hampurilaisen jäänteistä, jotka lilluivat vatsahapon ja veren sekasotkussa. Hän katsoi näkyä hetken kivun lävistäessä hänen palleansa ja jatkoi sitten matkaa.

Päästyään rappukäytävästä ulos, hän katsoi ympärilleen. Aivojen sumuisuuden keskeltä hän hahmotti, missä oli, ja lähti hoipertelemaan talon seinään nojaten. Rapattu pinta tuntui karhealta sormen päissä ja hyinen viima puhalsi lunta hänen kasvoilleen. Hän veti takkia tiukemmin ylleen, vaikka tiesi, että takki ei ilman nappeja pysyisi kiinni.

Ainoa asia mikä hänen päässään toistui jatkuvana kaikkina oli, että jostain olisi löydettävä lääkettä ja akkia. Sairaus oli taas palannut ja ottanut hänet rajusti otteeseensa. Tähän asti hänet oli pitänyt hengissä säännöllisesti otettu lääke, mutta nyt edellisestä annoksesta alkoi olla kuukausia. Hän tiesi, että lääkettä olisi pitänyt etsiä aikaisemmin, mutta jokin oli saanut hänet uskomaan, että tilanne muuttuisi itsestään paremmaksi.

Ajat olivat muuttuneet sen jälkeen, kun hän oli sairastunut ensimmäisen kerran. Silloin hänen lääkkeensä oli kustantanut hyvinvointivaltio ja lääkettä hän sai apteekista vain pyytämällä. Tämän jälkeen maailma oli kuitenkin muuttunut: hyvinvointivaltiosta oli hädin tuskin jäljellä enää valtiotakaan ja viimeinen apteekkikin oli suljettu hänen kaupungistaan vuosia sitten.

Hän kuitenkin tiesi, että lääkettä vielä olisi jossain. Hän tiesi, koska oli joutunut jo aikaisemmin turvautumaan epätoivossaan sellaisten ihmisten apuun, jotka eivät ajatelleet hänen parastaan. Hän tiesi, että jossain varastossa olisi riveittäin hänen lääkettään pieniin pahvipaketteihin pakattuna, mutta varastoa vartioisivat pahat miehet ja vihaiset koirat. Ajatus sai hänen vatsansa kouristamaan.

Hän havahtui ajatuksistaan, kun tajusi törmänneensä johonkuhun toiseen ihmiseen ja horjahtaneensa maahan. Kipu vihloi hänen sisäelimiään ja poltteli nivelissä ja jänteissä. Hän kuuli, että vastaan tullut ihminen huusi jotain, mutta hän ei saanut sanoista mitään selvää. Sitten hän tunsi iskun kyljessään, kun vastaan tulleen kenkä upposi hänen kylkiluihinsa.

Mies ei tiennyt kauanko oli hangessa maannut, kun hän tuli takaisin tajuihinsa. Hän tunsi raudan maun suussaan, kun hän nieli ja yski verta. Hänen päätänsä huimasi, mutta hän tiesi, että matkaa olisi jatkettava ja lumihankeen ei voisi jäädä makaamaan. Vaivalloisesti hän nousi ylös ja jatkoi hoipertelemistaan.

Kivut polttelivat kaikkialla hänen kehossaan. Ulos oksennettu hampurilainen oli sytyttänyt hänen nälkänsä uudestaan. Kun hän tästä selviytyisi, niin hän söisi kunnolla ja pitäisi itsestään huolta. Hän rupesi ajattelemaan myös lämmintä kylpyä, mutta tajusi, että ei ollut käynyt edes lämpimässä suihkussa vuosikausiin. Hänen talossaan vettä hädin tuskin riitti edes juomiseen ja silloinkin hanasta tullut vesi oli punaruskeaa ruosteen värjäämää liejua.

Hän mutkitteli pitkin katuja ja luuli jo löytäneensä perille, mutta erehtyi kerta toisensa perään. Kaikki kadut ja kujat rupesivat nopeasti näyttämään samalta ja hän oli varma, että ei ollut enää omassa kotikaupungissaan. Sitten kuitenkin, kuin onnenkantamoisena, hän löysi oikean porttikongin ja astui sisään kerrostalon pihalle. Sisäpihalta hän löysi tutun oven ja rupesi hakkaamaan sitä viimeisillä voimillaan.

Ovi aukesi ja sai hänet melkein kaatumaan selälleen. Ulos astui harteikas mies, jonka nahkatakan alta pilkotti paksu kultainen ketju ja hänen sormissaan kimalsivat lukuisat jalokivin koristellut sormukset. Miehen kasvot olivat ilmeettömät ja hänen katseensa kylmä kuin jää. Kädessään hänellä oli pitkä astalo.

Sairas mies heittäytyi polvilleen ja rupesi anelemaan. Hän lupasi tehdä mitä tahansa ja antaa kaikkensa, että saisi hieman lääkettä. Ovelle seisonut mies kuunteli hänen uikutustaan, mutta hänen ilmeensä pysyi järkähtämättömänä. Sairas mies kaivoi vapisevin käsin takkinsa taskusta lompakon, josta ojensi muutaman ryppyisen setelin ovelle seisovalle miehelle. Tämä otti rahat käteensä ja työnsi ne sitten takin taskuunsa. Hän kohotti astalonsa ja osoitti sillä porttikongin suuntaan.

Sairas mies risti kätensä ja aneli uudestaan. Ovella seisonut mies ei kuitenkaan laskenut kättään vaan osoitti edelleen uloskäynnin suuntaan ja mulkoili toista miestä kylmien silmiensä takaa. Sairas mies ei kuitenkaan luovuttanut vaan pyysi ja pyysi yhä uudelleen ja uudelleen. Samassa hän tunsi, kun jokin osui hänen ohimoonsa ja häilyvän hetken ajan hän tajusi lentävänsä jälleen kohti lumihankea.

Hän kuuli, kun ovi paukahti hänen edestään kiinni. Lämmin veri valui pitkin hänen poskeansa ja se lämmitti suloisesti hänen naamaansa lunta vasten. Hän tiesi, että tähän

hän jäisi ja hän ei enää koskaan nousisi. Viimein hän tunsu lämpimien pehmeiden käsien kosketuksen ihollaan ja ajatteli enkeleiden tulleen hakemaan häntä. Hänet nostettiin ylös ja hän tiesi, että kohta enkeli nousisi siivilleen ja veisi hänet mukanaan taivaaseen.

Matka taivaaseen oli pitkä ja vaivalloinen. Enkeli talutti miestä hennoilla käsillään ja välillä pudottikin hänet, mutta aina uudestaan mies nostettiin pystyyn ja heidän matkansa jatkui. Ympäröivät äänet kuuluivat enää vaimeana kohinana miehen korvissa ja lopulta hän antoi periksi ja vajosi hiljaisuuteen.

Kun hän sitten näki valon, hän tajusi, että ei ollut taivaassa, vaan makasi pienessä valkeassa huoneessa puhtaalla pedillä. Hänen käsivarteensa oli kiinnitetty letkut, jotka hiljaa pumppasivat häneen uutta virtaa. Hän ei tuntenut enää kipua, vaan voi aivan hyvin, kuin ei olisi koskaan sairas ollutkaan. Enkeli ei kuitenkaan ollut pelkkää houretta, vaan siinä hän seisoi hänen sänkynsä vieressä ja silitti miehen karheaa poskea. Enkeli hymyili hänelle ja hänen katseessaan oli sellaista parantavaa voimaa, mitä mikään lääke maailmassa ei olisi pystynyt antamaan.

Silloin miehen pään valtasi tunne, että kaikkea toivoa ei ollutkaan vielä menetetty.